

[Iver Poulsen.]

problemer, men under indtryk af dette forårs begivenheder på arbejdsmarkedet kan det siges at være nødvendigt og naturligt, om man nu tager op til drøftelse fremgangsmåder til forhindring af gentagen af disse begivenheder. Når imidlertid nu socialdemokratiet, som har været modstander af lovgivningsmagtens indgriben i arbejdsstridigheder, foreslår en sådan indgriben i den foreliggende forhandlingssituation, kan partiet ikke forlange, at andre partier skal deltage i en sådan politisk kolbøtte. Hvis der skal være tale om at ophøje noget mæglingforslag til lov, må det naturligvis blive mæglingforslaget af 21. marts uden de supplerende bestemmelser af 4. maj. Det er der nemlig saglig begrundelse for.

Endelig finder jeg det værd at bemærke, at afstemningen om mæglingforslaget af 21. marts var meget nærmere balancepunktet, end tilfældet var med afstemningen vedrørende de supplerende bestemmelser af 4. maj. Mæglingforslaget af 21. marts blev forkastet af arbejderne med en beskedent overvægt på ca. 20 pct., medens arbejdsgiverne forkastede det sidste mæglingforslag med en overvægt af ca. 50 pct. Her finder jeg anledning til at spørge den højtærede statsminister, om det måske er af nationaløkonomiske grunde, regeringen ønsker at ophøje til lov et mæglingforslag, som er forkastet af arbejdsgiverne med et meget betydeligt flertal, medens regeringen viger tilbage for at ophøje til lov det mæglingforslag af 21. marts, som blev nedstemt af arbejderne med et forholdsvis beskedent flertal.

Ved ophøjelse til lov af det sidste mæglingforslag, som blev bragt i stand ved den højtærede statsministers hjælp, tror jeg i modsætning til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at man må forudse urolige tilstande på arbejdsmarkedet. Det er forståeligt, om utilfredsheden bliver stor inden for de grupper, som viste forhandlingsvilje og forhandlingsevne, og som nåede frem til forståelse og forlig. Hvis man nu forhøjer akkordsatserne med 6 pct. og timelønnen med 10 øre for den af de syv grupper, som viste manglende forhandlingsvilje, må man forudse en række ulovlige strejker inden for de grupper, som vedtog mæglingforslaget af 21. marts, og den af regeringen foreslåede

fremgangsmåde vil uvægerlig få konsekvenser også for fremtidige overenskomst- og lønforhandlinger simpelt hen ved at opfordre til at forkaste stillede mæglingforslag, fordi eksemplet her viser, at blot man forkaster et mæglingforslag, bliver der givet yderligere indrømmelser; det vil hverken fremme forhandlingsvilje eller forhandlings- og forligsevne.

Hans Rasmussen: I modsætning til oppositionen vil jeg gerne takke den højtærede statsminister for de mange anstrengelser, han i særdeleshed har udfoldet, for at parterne på arbejdsmarkedet selv kunne være de afgørende kræfter til fornyelse af deres overenskomster. Det er derfor dybt beklageligt, at man alligevel nu i folketinget må beskæftige sig med et forkastet mæglingforslag inden for transportgruppen.

Det er mit indtryk, at man i alt for mange år også i det høje ting har villet anlægge den fremgangsmåde at kæde faglige og politiske overvejelser sammen med risiko for, at hele vort arbejdsretlige system på arbejdsmarkedet truede med at falde sammen. Et yderligere grundskud oplevede vi i sidste uge, da landbruget satte en storkonflikt i gang over for den forbrugende del af befolkningen for at presse lovgivningsmagten til økonomiske indrømmelser, selv om landbruget ikke havde de mindste uoverensstemmelser med de forhandelnde arbejderorganisationer eller deres lønarbejdere. Det er den slags, jeg må betegne som syndikalistiske metoder: anvendelsen af den direkte aktion uden varsel. Derfor gjorde det mig godt, at den ærede ordfører for venstre, hr. Erik Eriksen, dog her i dag proklamerede en slags varsel for den uro, der kunne komme på virksomhederne. Landbrugets lockout havde ikke adresse til arbejderparten, som man omtrent havde forhandlet sig til rette med, den var direkte rettet imod regeringen og folketinget og var efter min opfattelse en undergravning af dansk arbejdsret og af landets parlamentariske liv.

Det tjener ingens interesser, at vi går videre ad denne vej med at blande politisk og faglig virksomhed sammen med det resultat, at vi i vort samfund fremmer anarkiet og nærer utilfredsheden, således at vi ikke kan løse vore faglige og vore økonomiske spørgsmål på arbejdsmarkedet ad